

התורה!

לא מדוברת.

יחידה בין פרסים", היא מספרת. "דיברתי במבטא של פרסים, והיה לי ברור שככה מדברים. אמא ואבא שלי היו מורים חיילים, הגיעו ונשארו במקום". בין הגילאים 7-10 נסעו הוריה לשליחות בארצות הברית, וכשחזרו לארץ התמקמה המשפחה בפתח תקווה.

איך היו המעברים האלו?

"לקחתי אותם בצורה מאוד טבעית. לא היה נורא כי הסתדרתי בכל מקום שאליו הגעתי. אני רואה היום את הערך המוסף של יכולת להסתדר בכל מקום ולפתח קשרים מהירים עם אנשים".

ויינטראוב: "אני אוהבת את מאחורי הקלעים. אני אוהבת את מחיאות הכפיים בסוף, אבל ההנאה שלי היא לראות מאיפה התחיל שחקן ולאן הוא הגיע. הדרך היא המרתקת בעיני"

ואיך מגיעה ילדה טובה בני עקיבא לתחום הבימוי?
"בחיבה היה מורה, שהיה אחראי על ציוד אורקולי וההגברה, והוא קירב אותי אליו והייתי אחראית על זה. בהתחלה הייתי אחראית על הגברה, ולאט לאט עשיתי מצגות ודברים נוספים. ענייניה אותי הפקה, ותמיד הייתי מאחורי הקלעים. בסוף י"ב הייתה הפקת סוף שנה והביאו במאית שעזבה, ואז הסתבר שלא הולך להיות כלום. זה לא היה נראה לי, ובשקט בשקט כתבתי מחזמר. הראיתי לחברות, ומפה לשם הרמתי הפקה עם כתיבה, בימוי, להקה שמנגנת וכל מה שצריך. לעצמי לקחתי תפקיד של שלוש שורות בשביל הקטע. אחר כך כתבתי וביימתי הצגות נוספות בעוד בתי ספר על נערה דתייה, שמתלבטת לאן ללכת בצבא ואיך החברה סביבה מתמודדת עם הנושא. ההצגה כללה גם ריקודים שירים, והמורים שלי אמרו שאני חייבת ללכת וללמוד בימוי". אחרי שנתיים של שירות לאומי, הראשונה כמורה

היא אמא, במאית תיאטרון, מטפלת בפסיכודרמה, מנחת קבוצות וחברת מועצה. אגב, היא גם דתייה. תכירו את חגית ויינטראוב, שלמדה באוניברסיטה תיאטרון עם מודי בראון וטל פרידמן, ושטביעת האצבע שלה נמצאת מאד בברור על כמה מהפעילויות הבולטות ביותר בשהם בתחום התרבות והנוער.

מאחורי הקלעים לימור בר נתן

אופנתי ומחמיא וגופייה. מחוברת באופן מאוד טבעי לסיגריה. סופר קולית.

אז את מה שקוראים דתיה לייט?

"אני לא מתעסקת בהגדרות. זה ביני ובין הקב"ה, ושאחרים יסתדרו עם ההגדרות שלהם. אני לא חילונית ולא דתייה לייט, אלא פשוט דתייה".

מבני עקיבא למעוז הבהומה

היא נולדה בבית דתי. ציוני אפילו. בני עקיבא כל הדרך-חניכה, מדריכה ולבסוף קומונרית. "גדלתי ביישוב מעגלים (ליד נתיבות, אופקים ובית עזתה), כאשכנזייה

כשמבקשים מחגיגת ויינטראוב להגדיר את עצמה, צריכים להיות מוכנים לכך שזה הולך להיות ארוך. היא אמא של אביחי, 15, דניאל, 13, וליאור, 7 ("אני קודם כל אמא"), במאית תיאטרון מוערכת, מטפלת בפסיכודרמה ומנחת קבוצות, הרוח החיה מאחורי "המקום שלי - במה לחויות", שהוקם בכפר טרומן, חברת מועצה מטעם "שהם בתנופה" ומחזיקת תיקי התרבות והנוער במועצה. היא בת 42, נשואה לאודי, מנכ"ל חברת ONE, ודתייה. בעוד שאת שאר הטייטלים תוכלו לחבר אליה יחסית בקלות, הרי שהדבר האחרון שישתדר לכם עם ויינטראוב כשתסתכלו עליה במבט ראשון הוא עובדת היותה אישה דתית. היא נראית מצוין. צעירה, מודרנית, לבושה גיינס

חיילת במדרשה במעלות והשנייה כקומונרית של סניף בני עקיבא בנתניה, החליטה ויינטראוב ללכת על זה וברצינות. כקומונרית היא הייתה הראשונה אחרי 17 שנה של גברים קומונרים. היא נזכרת ש"היינו צריכים לגייס כסף לשיפוץ הסניף, והצעתי לחבריה הבוגרים בסניף שנעשה הצגה. כמוכן שכתבתי אותה. ארגנו תפאורה, תזמורת והחניכים שיחקו. שכרנו אולם ומכרנו כרטיסים, ואפילו הרב לאו הגיע להצגה. בסופו של דבר, היה לנו כסף לשפץ את הסניף".

היא נרשמה ללימודים באוניברסיטת ת"א, והייתה בין הדתיים הראשונים שנכנסו לנישה של תיאטרון בתוך התיאטרון ולא בפריפריה של דתיים.

"הייתי ילדה בת 20, דתייה אחרי שירות לאומי, שנכנסה לחוג לתיאטרון בניהולו של פרופסור תום לוי. למדתי עם מודי בראון, טל פרידמן ועמוס שוב, שפשוט נראו לי ענקיים. אני זוכרת שמודי בראון תיאר משהו שהוא כתב על סקס ושנדליר, ותום לוי היה מבסוט עד הגג, ואני לא ידעתי ממש מה אני עושה שם".

איך הגיבו בבית?

"אבא שלי לא היה מאושר מזה. זה היה נראה לו מעוז הבוהמה והשמאל, אבל אחרי הפקה אחת שעשיתי הוא נתן לי את ברכת הדרך. אחרי שנה אחת של לימודים באוניברסיטת תל אביב, קיבלתי פיק ברכיים, ובאותו קיץ גם התחתנתי. הלכתי למכון הדסה למבחנים, ויצאו בבירור שני דברים: בימוי ועסקים. לאחר מכן המשכתי את הלימודים בסמינר הקיבוצים, וגם חזרתי לביים שם כבוגרת".

עליסה בארץ הפלאות

באחת התחנות בדרך הספיקה ויינטראוב גם לעבוד כעוזרת במאי בתיאטרון הבימה עם הבמאי המוערך חנוך שניר. "הרגשתי כמו עליסה בארץ הפלאות. מאחורי הבמה יש עולם שלם שהקהל לא מכיר אותו בכלל. יש גשרים ואולמות וחדרי חזרות ומרתפים וצריך לדעת איפה כל דבר. זה היה הלימוד האמיתי שלי. עבדתי עם יגאל נאור, רוזינה קמבוס, אלכס פלג, אלי דנקר, נאוה זיו, רבקה גור ורמי ורד, שרק יצא מבית צבי, ופגש אותי בשנה שעבר במופע שלו בשהם בבית התרבות, וגם טרח להזכיר את זה ולפנות אליי כמה פעמים במהלך ההצגה".

שנים רבות עסקה ויינטראוב בבימוי הצגות, מסיבות סיום ומחזות בכל רחבי הארץ. היא עשתה זאת מתוך רצון ושליחות אמיתית, ובעיקר עם הרבה הנאה וברק בעיניים.

אבל האם הייתה לך גם פנטזיה על מה שנקרא תיאטרון אמיתי?

"מעולם לא חלמתי על תיאטרון רפרטוארי. תמיד רציתי משהו, שהוא על הגבול בין רפרטואר לפרינג'. כשביימתי בסמינר ליוויתי גם את פרויקט תיאטרונטו של אמירה קמינר, שהייתה החונכת שלי בלימודים, בכתובה ובבימוי."

ויינטראוב: "אני בהחלט יכולה לומר שיש לי יד בשינוי ובגיוון של התרבות בשהם, אבל זה לא העניין המרכזי עבורי. גם בפסיכודרמה אין קהל ואין מחיאות כפיים, ואני גם לא מחפשת אותם"

ויינטראוב ביימה גם את "סיפור פשוט", שהועלה אפילו בחו"ל, את "מסע לנינוה" של יהודה עמיחי, שראה ואהב ואת "אנשים קשים" של יוסף בר-יוסף. "לפני הבימוי של "אנשים קשים" ראיתי בניו יורק את "סטומפ", "לה-גווארדיה" ועוד הצגות של אופ-ברודוויי, ומשם הגעתי לביים מחזה פסיגולוגיסטי כמו זה, וידעתי שאני הולכת לעשות את זה כמו שלא עשו את זה עוד אף פעם. יוסף בר-יוסף הגיע לפרמיירה, והזהירו אותי שהוא אדם מאוד קשה. ניגשתי אליו לפני ההצגה, הצגתי את עצמי ואמרתי לו שהוא הולך לראות משהו קצת אחר. הוא ענה לי שכבר הציגו את המחזה בשבעים שפות, ושקשה לו להאמין שאני אפתיע אותו. אני זוכרת כאילו זה היה אתמול את המקלט בסמינר

הקיבוצים שם הועלתה ההצגה, עם עשרה סנטימטרים של חול שהיו הבמה, וגרמו לצוות לקלל אותי כל פעם מחדש. באמצע הייתה בריכת מים שחורה, שני כיסאות עם משענות גבוהות, ושולחן שנראה כמו גשר. הבמה הייתה כולה בשחור-לבן, ואם היה צבע, הייתה לו סיבה. בר יוסף נגש אליי אחרי ההצגה עם זר הפרחים שלו, הגיש לי אותו ואמר לי: 'הזר בשבילך'. הוא התחיל לנתח את הבימוי, ופרגן לי ברמות שהסמקתי לגמרי. הוא אמר שהבנתי דברים שלא כתובים במחזה, וקרא לי גם לביים את "הפרדס" בבאר שבע."

פרויקט הסיום שלה היה "בתולות שידוך", שכתבה חנה אזולאי-הספרי. "היא ביקשה להכיר אותי לפני שהיא נותנת לי את המחזה, וכשנפגשנו היא נתנה לי על המקום את המחזה, ואמרה לי שאני הסטודנטית הראשונה שמקבלת ממנה מחזה שלה. אחר כך עבדתי איתה ב"חצוצרה בוואדי" עם רמי דנון."

למה בימוי? מה זה נותן לך?

"אני אוהבת את מאחורי הקלעים. אני אוהבת את מחיאות הכפים בסוף, אבל ההנאה שלי היא לראות מאיפה התחיל שחקן ולאן הוא הגיע. הדרך היא המרתקת בעיניי. כשהייתי צעירה, אמרתי לעצמי שזו דרך להתנסות בדברים שאני לא אתנסה בהם בחיים. אבל היום אני רואה שזה לא העניין אלא הדרך שמרתקת אותי. גם בתור חברת מועצה לא קוראים עליי. יש לי סיפוק עצום מהעשייה ומההליך, ולא דווקא מלקיחת הקרדיט. אני בהחלט יכולה לומר שיש לי יד בשינוי ובגיוון של התרבות בשהם, אבל זה לא העניין המרכזי עבורי. גם בפסיכודרמה אין קהל ואין מחיאות כפיים, ואני גם לא מחפשת אותם."

חילופי תפקידים

ויינטראוב היא מטפלת מוסמכת בפסיכודרמה. הפסיכודרמה, אם לא יצא לכם עוד להיתקל בשיטת הטיפול הפופולארית, היא שיטת טיפול אישי במסגרת קבוצתית שפותחה על ידי יעקב לוי מורנו. עקרונות השיטה מבוססים על האמונה שבכל אדם יש מן הכוח הבורא והיוצר. כדי להגיע למפגש עם היצירתיות, על האדם לגלות את מקורות הספונטניות שלו. הספונטניות היא כוח הפועל בהווה ומניע את הפרט לקראת תגובה הולמת במצב חדש ותגובה חדשה על מצב ישן, כך מסבירים באיגוד הישראלי לפסיכודרמה. במסגרת זו בודקים יחסים בין-אישיים, קונפליקטים ובעיות אמוציונליות, ומטפלים בהם באמצעות שיטות, שנלקחו מעולם התיאטרון והדרמה. כלומר, ואם לפשט

משתתפים בפעילות ב"מקום שלי" ברגע של מנוחה

את הדברים, במקום לפתור בעיות המתעוררות בין אדם לבין עצמו, בין אדם למשנהו, או בתוך קבוצת אנשים באמצעות דיבור- מועלות הבעיות על ידי הצגתן בפועל.

שיטת העבודה בפסיכודרמה מבוססת על חילוף תפקידים, המאפשר לכל אחד להיות במהלך הדינמי בתוך תפקידו, ואף בתוך עורו של חברו לקבוצה.

היכולת לראות את המציאות בעיני האחר ואפילו לראות את 'עצמי' בעיני האחר, פותחת אפשרויות לשינוי פעולה על בסיס ידועות ואמפתי תוך פתיחות לנקודת מבט שונה, פתיחות שהיא אבן יסוד להכרות מעמיקה יותר עם העצמי.

בין היתר תורמת הפסיכודרמה לשיפור ניכר בביטחון העצמי ובתחושת הערך האישי, לשיפור משמעותי בהגדרת הזהות האישית והמקצועית, ומחזקת את יכולת ההתמודדות עם בעיות בזוגיות, עם בעיות ביחסי הורים-ילדים, עם משברים שונים, עם שכול ואבדן, עם פרידות וויתורים הכרחיים.

עד כאן התיאוריה. החיבור של ויינראוב לפסיכודרמה היה הכי טבעי בעיניו. היא התחילה בקורס בנושא והתאהבה, למדה הנחיית קבוצות באמצעות פסיכודרמה והתמקצה בתחום, כמו שהיא עושה עם כל דבר שהיא נוגעת בו, והמוטו שלה הוא "במקום לדבר על לעשות את". זו בעיניו תמצית הפסיכודרמה.

לא נורא קשה לך באופן אישי כל פעם להתחבר? זה לא מעייף נפשית?

הטיפול בנפש הוא העבודה הקשה באמת. אגב, את האופטימיות שלי לקחתי משם: אם הם יכולים, הכל אפשרי. אני מאמינה ששינוי בחיים, ובטח של דפוסים, הוא קשה, אבל אפשרי אם רוצים. זה עבודת פרך לשנות, אבל חייבים לרצות".

אחרי העבודה המעשית נשארה ויינראוב לעבוד ברטורנו עוד שנה וחצי, והטיפול שלה בפסיכודרמה הוכיח את עצמו כאפקטיבי בצורה בלתי רגילה. ◀

"לא. מישהו אמר לי שהוא הסתכל עליי במפגשים ושאני עובדת נורא קשה. אני לא מרגישה ככה. המקום שהיה קשה לי בלהכיל את הכל היה כשעבדתי עם מכורים. עבדתי במסגרת קהילה טיפולית רטורנו במהלך העבודה המעשית, ושם שלוש פעמים ביום את נחשפת לסיפורי חיים נוראים של מכורים לאלכוהול, לסמים ולסקס. כשעבדתי שם הייתי מגיעה הביתה ולא מצליחה לדבר עם אף אחד. אחרי שהמכורים מתנקים פיזית, מגיע השלב המאוד קשה של טיפול בבעיות הרגשיות והאחרות.

קבוצה של חסד

כשויינטראוב נשאלת לאן היא עוד חולמת להגיע, היא עונה ש"לפני המוקום שלי" היה לי חלום להקים קהילה טיפולית אחרת, שאין עוד כמוה בארץ עם תפיסת עולם של טיפול, שגם מותאם לכל אחד בתוך קבוצה, מכיוון שיש המון כוח לקבוצה, במיוחד עם מכורים, ועם שילוב של אומנויות וספורט. כל מי שראה את התוכניות האלו תמך והתלהב".

ולמה זה לא הצליח?

"פרויקט כזה דורש הון כסף וצריך פילנתרופ רציני, כיוון שמשרד הבריאות ותשלומים לטיפול במכורים לא מכסים את זה. בכל מקרה, יש לי פינה חמה מאד למכורים. כל אחד בוחר איפה הוא עושה חסד בחיים. אני מאמינה בזה, ויודעת שיום אחד תהיה פה קבוצה של מכורים, שהיא תהיה קבוצה של חסד".

כשויינטראוב מדברת על 'פה', היא מדברת למעשה על "המוקום שלי - במה לחוויות". המוקום הזה הוא למעשה הגשמה של חלום עבור ויינטראוב.

"לפני שהקמתי את המוקום הייתי בצומת בחיים. הוצע לי תפקיד שמאוד מתאים לי מצד אחד ועם תנאים מצוינים, אבל הרגשתי שזה לא זה. היו אצלי אחותי וגיס, ששאלו אותי בעצם למה אני לא פותחת מוקום. חששתי שאולי לא יבואו אנשים, אבל גיסי הרגיע אותי ואמר שבדיוק כמו שלא היה לי כרטיס ביקור של במאית, ובכל זאת המון אנשים ביקשו לשכור את שירותי, כך גם יבואו עכשיו. אמרתי לעצמי שאני בשלה בכל נושא הבימוי והטיפול בפסיכודרמה, שעברתי מספיק בחיים ושאני יודעת שאני יכולה להשיג מה שאני רוצה. לקחתי לי קאוצ'ר, שאמר לי שזה ייקח בין 12-15 פגישות. שאלתי אותו למה, והסברתי לו שאם אצטרך טיפול, אלך לטיפול לא לאימון, ובכל הקשור לפסיכודרמה או תיאטרון הוא לא יכול לעזור לי כיוון שיש לי את הכלים. הגענו לכך שאמרתי לו שאני רוצה להקים מוקום ולצאת לדרך עם משנה סדורה של איך לעשות את זה. נפגשנו ארבע

פעמים. החלק הכי קשה היה לכתוב את החזון, והמוקום הזה הוא חלק גדול וחשוב מהחזון הכולל".

מה יש ב"מוקום שלי"?

"מעבר לזה שהוא באמת המוקום שלי, שאני באה שם למימוש בטיפול, וביצירתיות, ובניהול ובהתעסקות בכל אספקט שרק שאפשר לחשוב עליו, רציתי מוקום שכל אחד ימצא בו את המוקום שלו. שיוכל לגלות את היכולת שלו ולבטא את עצמו. אני מאמינה באומנויות הבמה. זו שפה בינלאומית ורגשית שעוקפת שכל, מגיעה ישירות לרגש, וקל להתחבר אליה. המוקום הזה עובד בשתי חוויות: יש חוויה או הבמה

ויינטראוב: "עבדתי במסגרת קהילה טיפולית רטורנו במהלך העבודה המעשית, ושם שלוש פעמים ביום את נחשפת לסיפורי חיים נוראים של מכורים לאלכוהול, לסמים ולסקס"

האומנותית למי שרוצה להתנסות באומנויות הבמה בקבוצת תיאטרון חובבים, ויש קבוצת טיפוף וקבוצה של תנועה. את אותם הדברים יש גם בפן הדינמי או טיפולי: יש טיפול באומנויות, במוזיקה, ויהיה בקרוב גם טיפול בספורט".

והכל נעשה בקבוצות?

"אני מאמינה גדולה מאוד בקבוצות. נכון שכל מה שיש בקבוצה אפשר לקבל פרטני, אבל ההמלצה שלי היא לעבוד בקבוצות. אנחנו נמצאים בקבוצות בחיים שלנו באופן טבעי- בחברה, בעבודה, במשפחה ואפילו זוג זה קבוצה, וכל הזמן אנחנו בודקים את המוקום שלנו בקבוצה. מוקום ושייכות זה דבר חשוב לאנשים. כשרוצים לעבוד על דברים רגשיים או הנהגתיים, ובטח במה שקשור לתקשורת, אם עושים את זה בקבוצה, הקבוצה מייצגת לך קבוצה אחרות בחיים שלך. בפסיכודרמה אין עניין ללמוד או לדעת לשחק, זה ההפך לגמרי. אני גם עובדת שונה מאחרים. אני לא מרצה או מלמדת שיטה. הדרך שאני מטמיעה היא התנסות. אני רוצה שיתנסו בדברים בסיסיים בעבודת השחקן, והכל באימפרוביזציה ובהמון פאן. אין אודישנים. מי שרוצה, כבר עשה חצי דרך".

פרגון מהמשפחה

את בעלה, אודי, הכירה ויינטראוב כשהיה לה חבר, שהיה בן גרעין של אודי, "יורק אחרי הרבה שנים שמעתי שכשהוא ראה אותי בפעם הראשונה הוא אמר: 'זו תהיה אשתי'. אחרי שנפרדתי מאותו חבר, התחיל הקשר בינינו. מהיום הראשון שיצאנו ועד היום שהודענו למשפחה עברו חמישה שבועות, ותוך חמישה חודשים היינו נשואים".

אין ספק שאת עושה המון דברים. מה אומר על כך בעלך?

"אודי מפרגן לי בצורה שאי אפשר לתאר. הוא תרם רבות ל"מוקום שלי" בתמיכה, סיעור מוחות וליווי

שאבא שלי היה בפוליטיקה במפד"ל ונכווה, ואני זוכרת שאמרת לי תמיד, עוד בתור ילדה, שאין אנשים ישרים בפוליטיקה, ואין מצב שאני אהיה שם. מה שמעניין אותי הוא לא הפוליטיקה, אלא הדברים שאני רוצה שישתנו. הדבר שיכולים להגיד כנגדי הוא שאני לא פוליטיקאית אלא עסוקה בעשייה, ושלא דאגתי לפרסם מה שעשיתי".

אחרי לחץ פיזי מתון מסכימה ויינטראוב להודות שהיא אחראית למשל לפרויקט השחייה שנכנס לבתי הספר ולטקס המעבר שבין יום הזיכרון ליום העצמאות, שבו מקבלים חשיפה המתנדבים שתורמים מזמנם ולא זוכים לכלום. "אני בקשרים טובים עם כל חברי המועצה. מעולם לא דיברו אליי בחוסר כבוד, אופוזיציה וקואליציה כאחד, ומסתבר שיש פוליטיקאים ישרים, ואני לא צינית".

בכל מה שקשור לשהם, יש לוינטראוב רק דברים טובים לומר: "שהם הוא בעיניי יישוב נפלא. תמיד יש מה לשפר ולמנוף, אבל כנקודת מוצא אנחנו יישוב טוב עם אנשים ברמה אנושית ותרבותית גבוהה. אנחנו בפירוש יישוב לדוגמא. נכון, יש מה לשפר בחינוך ובכל מה שקשור בנוער, אבל יש לאן להתקדם ויש לאן לחלום. משהו אמר לי פעם שכשאין חלומות אין עתיד, ואין בשביל מה לחיות. אני מסתכלת על משפחתי, ואני מלאה אושר וסיפוק. אני נמצאת במקום טוב בחיים, ויש לי עוד הרבה לאן לרוץ קדימה, ולשם בדיוק אני מכוונת". ■

מפלגת 'אכפת לי'

את השורשים של החיבור לפוליטיקה אצל ויינטראוב אפשר למצוא עוד בבית הספר בפתח תקווה. היא מאלו שהיו חברים במועצת הנוער הבית ספרי ומאוד פעילה חברתית. חברה לשכבה עוד בטח זוכרים את מפלגת 'אכפת לי' שהיא רצה בראשה.

למה לך פוליטיקה עכשיו?

"קודם כל העניין של לעשות למען, לזום ולחשוב יצירתי ולהצליח להעביר דברים כך שיעשו. אני רואה בתפקיד שלי סוג של דירקטוריון, לא עשייה פרופר. מהיום שנכנסתי לתפקיד למשל, רציתי שתהיה עדלאידע בשהם. כל הזמן רק הראו לי כמה זה קשה ובלי אפשרי, בעיקר אספקט הבטיחות שגוזל את רוב הכסף. זה לקח שלוש שנים, וחברי ועדת תרבות ובראשם דודי נטר השתכנעו. הצלחנו לעשות את זה עם לימור שגב ונרקיס פיין, ואני זוכרת שהגדרנו קריטריון להצלחה שהגיע קהל של 500 איש כדי להמשיך עם זה. להיות בעדלאידע בפועל ולראות את הקהל האדיר שמגיע לשם ואת שירות המשתתפים זו חוויה שלא תיאמן בעיניי".

וינטראוב: "אנחנו בפירוש יישוב לדוגמא. נכון, יש מה לשפר בחינוך ובכל מה שקשור בנוער, אבל יש לאן להתקדם ויש לאן לחלום"

הכל התחיל לפני חמש שנים, כשמוריס זיאנה פשוט החליט שוינטראוב צריכה להיות חברת מועצה. "הוא היה משגע אותי בכל פעם שהייתי מגיעה לברכה, כולל הזמן שהייתי במים עם החברות והילדים, ואני כבר נשבעתי שאני לא אגיע לברכה יותר. סיפרתי לו

מהרגע הראשון. הוא גם תומך בעיסוק הפוליטי שלי. זה לא טריוויאלי בעיניי, כי זה אומר עוד לילה שאני לא בבית והתגייסות שלו לעניין. בנוסף, הוא מנכ"ל חברת ONE, מה שאומר המון עבודה, טיסות לחו"ל ודירקטוריונים. בלי הפרגון שלו, לא הייתי עושה את זה. בשביל לפתוח מקום כזה צריך תמיכה מבית, ולשמחתי יש לי גם את התמיכה שלו וגם את של הילדים.

הקטן שלי אומר לי: 'אני רוצה לבוא איתך לא למקום שלך אלא למקום שלי'. הבנים הגדולים שלי עבדו פה בחיך, ונתנו את הנשמה בשביל המקום הזה. זה אומר בעיניי שמהו נכון בכל הסיפור הזה. אני נורא גאה במשפחה שלי ובילדים שלי. הם באמת ילדים טובים".

עם כל הרבה עיסוקים ומשפחה, סביר להניח שלא הייתם רוצים להחליף עם ויינטראוב בסדר היום העמוס שלה. "היום שלי מתחיל בשבע בבוקר בקושי רב", היא מתרצה ומסכימה לספר. "אני מדדה למטבח לכיוון הקפה, וכולם יודעים לזוז מהדרך. הבנים הגדולים שלי קמים בשש ורבע, והם לגמרי עצמאיים. אני נורא גאה בהם על זה שהם נותנים לי לישון. אני מארגנת את ליאור, ובעלי לוקח אותו לבית הספר. אז אני נכנסת לחדר העבודה ומתחילה לעבוד, בפגישות או ב"מקום שלי" עד ארבע. יומיים בשבוע ליאור נמצא איתי. בערב אני יוצאת אחרי שכולם אכלו ארוחת ערב, ונמצאת או במועצה או כאן או בגן החבל או בוועדת תרבות או בוועדת נוער או מנחה קורס באוניברסיטת בר אילן. האמת היא שאני לא זוכרת מתי ישנתי לאחרונה לילה שלם. אני רגילה ללחצים, אבל לא ידעתי שאפשר לחיות בלחץ כזה כמו בתקופה האחרונה. תוסיפי לזה את החופש הגדול ואת הילדים בבית שצריכים אותי. בנוסף, יש לנו הכנות אינטנסיביות לבר מצווה של הבן, שקורות במקביל לפתיחת המקום, ובשלושה חודשים סיימתי הנחייה של קבוצה בבר אילן, וברקע הבחירות. מצד שני, גם אם אני לא רוצה לעשות כלום, אני לא יודעת איך עושים את זה".

לתגובות: www.shohampis.co.il